

SAVN: HVOR BLIR DET AV INTELLEKTUELLE SAMLINGSSTEDER FOR UNGDOM I NORD?

Sør-Varanger må

LILLEHAMMER: Nansenskolen kjent for sin sterke verdimessige forankring i den humanistiske arven og sin viktige rolle i norsk samfunnsdebatt.

FOTO: HEIDRUN SØRLIE RØHR / NANSENSKOLEN

VIKTIG: Ellisif Wessel.

FOTO: GRENSELANDMUSEET

FORAN: - Kirkenes kunne vært selve lærebokksempelen på at samarbeid på tvers av landegrensener fungerer, skriver Aurora

Dette spørsmålet har jeg stadig stilt meg selv siden jeg ankom Nansenskolen i Lillehammer.

■ INNKAST

Aurora Møllersen
redaksjon@sva.no

En folkehøgskole, så vel som et akademi, kjent for sin sterke verdimessige forankring i den humanistiske arven og sin viktige rolle i norsk samfunnsdebatt.

Her er jeg omringet av ambisi-

øse unge mennesker med talent, intellekt og pågangsmot man sjeldent møter på mer enn en gang i året – og her sitter vi altså samlet under ett og samme tak. Et tak til en bygning som for øvrig rommer langt flere historier enn denne vesle artikkelen klarer å dekke. Men min historie får plass.

■ VISE STOLTTHET

For jeg, som alle andre i Sør-Varanger, ble født i et slags bortgjemt grenseland. Det er der, det er det ingen tvil om. Men det er på mange måter forlatt av sitt folk, og på den måten glemt av alle andre øg.

For her i Lillehammer vet alle

om Bjørnstjerne Bjørnsons tilknytning til byen. I Lillehammer rår det ingen tvil over Sigrid Undsets forhold til stedet. Her kan ingen fremmed overbevise befolkningen om at Lillehammer ikke betyr noe.

Så hvorfor kan man det med så mange fra Sør-Varanger? Hvorfor er det ikke flere som kjenner bedre til Ellisif Wessel? Hvorfor skyter vi ikke brystet fram i stolthet og preker om hennes rolle i arbeiderbevegelsen, som kulturjournalist og fotograf?

Hvorfor er det ikke flere i dag som ydmykt roser partisanenes innsats, fascinert beundrer samisk kunst og kultur eller skryter

av våre mangfoldige naturressurser?

■ TAPT KUNNSKAP

Kirkenes kunne vært et episenter for sikkerhetspolitisk diskusjon og fredsforskning. Byen kunne vært selve lærebokksempelen på at samarbeid på tvers av landegrensener – på tross av (så vel som på grunn av) kulturelle forskjeller – fungerer.

Men vi har gjort noe de i Lillehammer ikke har. For mange av oss har glemt vår historie, og på den måten lagt et slør over byen. Et seigt teppe av tapt kunnskap som selv de skarpeste unge sinn sliter med å trenge igjennom.

Jeg kan ikke si at jeg har pønsket ut noen løsning på dette problemet de knappe to ukene jeg har bodd i Lillehammer. Ikke har jeg kommet helt ut av forargelsen over å måtte flytte milevis vekk for å finne det intellektuelle samlingsstedet jeg vet Sør-Varanger kunne vært heller.

Det jeg imidlertid er helt sikker på, er at dersom vi skal kunne utnytte det potensialet om ligger i vår hjemplass, må vi ta en nærmere kikk på historien. Verdsette den. Verne den. Huske den. Slik kan Sør-Varanger kreve den plassen i samfunnsdebatten, i politikken, i vår kollektive hukommelse, som jeg vet den fortjener.